

Ulrika Ager

Ålder: 39 år.

Bor: Bostadsrätt i Uppsala.

Yrke: Studerande.

Familj: Föräldrar, bror med familj.

Aktuell: Med boken *Ett liv kvar att leva - att börja om när det värsta har hänt*.

Vinn boken! Se sid 3.

www.ettlivkvarattleva.se

Ulrikas son Jonathan blev åtta år gammal. Bilden är tagen två dagar innan bilolyckan som tog hans liv.

Av polisen och läkarna fick Ulrika veta att hon inte på något sätt var skyldig till olyckan. Pojkarna hade inte dött för att de satt i samma säkerhetsbälte, utan för att de var unga och deras nackar spåda.

– Jag väljer livet

En sommardag för sex år sedan förlorade Ulrika sitt enda barn i en bilolycka. Med sorgen kom en stark dödslängtan som gjorde att hon skrev en lista på "för" och "emot" att fortsätta leva. Där och då bestämde hon sig för att det fanns ett liv kvar att leva för henne.

AV MARIA LEIJONHJELM FOTO: THERESIA KÖHLIN OCH PRIVATA

● Söndagen den 15 juni 2003 började bra. **Ulrika Ager** skulle på utflykt med sin son **Jonathan**, sin mamma och pappa, en väninna från Uppsala och hennes tre barn. Föräldrarna körde lite i förväg i sin bil, eftersom Ulrika skulle tanka. De fyra barnen var ordentligt fastspända i säkerhetsbältet – två i varje.

Killarna i baksätet småpratade om en kändisautograf som Jonathan hade och som **Dennis** eventuellt hade chans att få.

Så all dagliga var de sista ögonblicken.

Plötsligt: Ulrika uppfattar en grön bil som i hög hastighet kommer ut från en mindre sidoväg, smällen blir våldsam, deras stadsjeep roterar runt runt, fortsätter genom en jordvall, jorden far som snö mot vindrutan, bilen flyger, studsar vidare och...

Stillhet.

– Jag minns att jag tänkte: Vi har krockat, men det har gått bra. **Karina** och jag vände oss mot baksätet samtidigt.

Jonathan var gråblek i ansiktet, det rann lite blod ur ena örat. Han satt lutat mot Dennis axel. Dennis ögon var vidöppna.

– Både jag och Karina kände ett enormt lugn. Efteråt har vi pratat om att det nog var för att vi visste att allt hopp

var ute. Hur kunde vi veta?

Om de inte hade stannat för att tanka... om de bara hade kört lite långsammare eller lite snabbare... varför skulle detta hända just henne som bara hade Jonathan... varför var livet så orättvis?

Ulrika har för länge sedan slutat att älta om- och varför-tankar. Det stjal livsenergi och förändrar ingenting av det som hänt. Jonathan, hennes enda barn och självklara livsmening, är död.

För några månader sedan gav Ulrika tillsammans med **Jessica Dahné** ut boken "Ett liv kvar att leva – att börja om när det värsta hänt".

– Efter Jonathans död träffade jag många andra drabbade som hade fast-

**"Jag minns att jag tänkte:
Vi har krockat,
men det har gått bra."**

nat i sorg och bitterhet. Andra kunde mitt i sorgen förmedla hopp. Det är det jag vill göra genom den här boken.

– Om någon innan olyckan hade sagt åt mig att jag skulle klara att leva vidare utan Jonathan, skulle jag ha

svarat att det var omöjligt. Men det går, konstigt nog.

För bara några dagar sedan flyttade hon in i sin första egna lägenhet i Uppsala. Bland alla de ouppackade kartongerna finns också minneslådan. I den ligger den röda T-tröja Jonathan hade på sig sin sista dag, några post it-lappar där han har skrivit Natanoj, Jonathan baklänges, några småstenar, hans kudde... Det är sällan hon öppnar lådan, men det är viktigt att den finns.

Mitt i flyttröran står en soffgrupp, där taxarna **Tess** och **Tilda** har lagt sig till ro under bordet. Tess är äldst, hon kom till familjen snart efter det att Jonathans föräldrar skilt sig och han hade flyttat med sin mamma till Hjo, där de bodde granar med morföräldrarna. Taxen Tilda fick han bara se en enda gång. Två dagar före olyckan åkte han och mamma för att titta på valpkullen, nästa gång skulle de ta med sig den lilla taxflickan hem.

Om det inte hade varit för den gröna bilen.

Ulrikas minnen av timmarna efter olyckan är fragmentariska.

Hon låg på marken ett stycke från sin son. Han var omgiven av sjukvårdare, det enda hon kunde se av honom var en liten och mycket blek hand.

Tydligt minns hon mannen i röd pikétröja och blå byxor som banade sig fram genom hopen, tog Jonathan i sin stora famn och bar iväg honom till helikoptern som just hade landat.

– Det där är så konstigt. Det är klart att Jonathan måste ha burits iväg på en bår, men jag såg mannen. När jag berättade det för en väninna någon månad senare så sa hon att det kanske var en ängel som kom för att hämta honom...

Och så sjukhuset där hennes chockade föräldrar redan var på plats.

DET HÄNDE MIG

- Det enda jag såg var de två döda pojkarna

forts

– En sjuksköterska höll om mig och sa: du ska få två sprutor, mot smärta och smärta. Sedan kom en läkare följd av en präst, jag visste vad de skulle säga. Jag grät inte, jag skrek inte. På något sätt trodde jag att det var möjligt att bara stänga av hela mitt system, så att jag också skulle få dö.

En stund senare fick Ulrika reda på att också Dennis hade avlidit. De två flickorna var skadade, Karina hade lindrigare skador... Ulrika själv var skadad i rygg och nacke.

Samma kväll fick Ulrika se sin döde son.

– Alla tyckte jag borde se honom och min pappa sa att han såg fin ut. Nu förstår jag att det nog var bra för att jag skulle förstå vad som hänt. Då var det hemskt. Jonathan låg under ett slätt lakan och var inte alls fin. Han var blåblek och död. Min pojke fanns inte där.

Begravningen några veckor senare betraktade Ulrika som en högtid för att hedra Jonathan och inte som ett avsked – det skulle hon inte ha måktat.

– Han var så nära. Plötsligt kunde han bara finnas där alldeles bredvid mig. Hans älsklingsfärg var gult och varje gång jag såg en gul fjäril var det en hälsning, ett tecken. Jag blir fortfarande glad av gula fjärilar. Numera känner jag hans närhet mer sällan, jag saknar den... men det är nog så det är i en sorgprocess.

Den första tiden var Ulrika rullstolsbunden och bodde hos sina föräldrar.

– Det enda jag såg när jag blundade var bilden av de två döda pojkarna i baksätet. Fastän jag själv ville dö, ville jag få hem valpen. Första kvällen lade min mamma upp henne bredvid mig

i sängen. Tilda kröp ihop som en liten varm kringla på min arm och somnade... en oväntad känsla av lycka...

Efteråt har Ulrika slagits av hur modiga och hjälpsamma familjens vänner och bekanta var. Istället för att dra sig undan turades de om att komma med mat, gick ut med hunden, tröstade, kramade och lyssnade. När Ulrika hade blivit bättre stod väninnorna i rad för att fika, gå på bio, bjuda på middag. Själv orkade hon inte ta några initiativ, men det var skönt att inte vara ensam. Hon bad sina vänner att försöka vara som vanligt, allt annat var ju så ovanligt. Och de fick gärna prata om Jonathan, då blev han mer levande.

Först senare vågade hon vara ensam och ge sig hän åt sin förtvivlan utan att bli tröstad. Det var skönt det också.

– Tyvärr fick jag för mig att jag skulle må bättre om jag flyttade. Snart hade jag fått en jättefin lägenhet. Men allt blev fel. Jag vantrivdes vansinnigt, satt och glodde i ett främmande hem, där det inte fanns minsta spår av Jonathan.

Dödslängtan höll i sig. Framåt höstkanten satte hon sig ner och gjorde en lista på för och emot. Hon valde livet, inte för att hon själv tyckte att det var meningsfullt, utan för att så många skulle bli olyckliga om hon också dog. Beslutet var avgörande.

– Att leva fast man egentligen vill dö är väldigt jobbigt. Så jag sköt konsekvent undan dödstankarna. Sedan dess har jag sett som mitt ansvar att göra livet så bra som möjligt. Det finns fort-

”Att leva fast man egentligen vill dö är väldigt jobbigt.”

Fyra H som hjälper en vän i sorg

X Håll om: En värmande och stärkande kram lindrar smärta.

X Håll tyst: Låt den sörjande berätta om och om igen. Du behöver bara lyssna.

X Håll i: Mat är viktigt, men något av det sista den sörjande tänker på. Se till att han/hon får i sig lite mat.

X Håll ut: Sorg tar tid. Håll ut och finns där för din vän.

Källa: Febe

– Idag kan jag skratta från magen, men jag är aldrig så lycklig så jag vill att tiden ska stanna. Min lycka var Jonathan.

DET HÄNDE MIG

- Några i min närhet har fastnat i hatet

forts farande dagar då det känns omöjligt att existera utan Jonathan, men det är jag själv som bestämmer om jag ska fastna i förstelnad sorg, bitterhet och hat.

De första åren fick Ulrika professionellt stöd av både en präst och en psykoterapeut. Hon var också aktiv i Febe, en förening för föräldrar som oväntat mist sina barn. Bland människor som visste precis vad hon gick igenom var hon mindre ensam.

Ett knappt år efter olyckan var det dags för rättegång. Långt dessförinnan hade Ulrika och hennes föräldrar börjat få hälsningar från personer som erbjöd sig att "fixa" mannen/mördaren.

- Hatet var skrämmande, är det fortfarande. Några i min närhet har fastnat i den känslan. Mitt val är att inte tänka på honom alls.

Under hela rättegången såg Ulrika rakt mot honom. Han stirrade envist ner i bordet. En gång fick de ögonkontakt, Ulrika vet att han aldrig kommer glömma hennes blick.

Mannen fick två års villkorlig dom och dagsböter på sammanlagt 13 200 kronor för vårdslöshet i trafik. Till en början var Ulrika rasande över den milda domen. Mannen hade faktiskt dödat två barn och förstört livet för många, många fler. Var inte det GROV vårdslöshet kanske?

- Idag är jag mer insatt i lagstiftningen och vet att det var omöjligt att döma hårdare. Till det behövs en ändring i rättssystemet. Förresten hade inte jag mått ett skit bättre även om han hade fått livstid.

De första åren gjorde sorgen så ont så de fysiska skadorna kom i skymundan. Numera vet Ulrika att hon troligen aldrig kommer bli kvitt ryggvärken. Hon vet också att det är upp till henne om hon vill betrakta sig som

Lycka är en liten mjuk taxvalp. När Ulrika tog den här bilden hade Jonathan 49 timmar kvar att leva.

ett offer. Det kan vara lockande. Hon har mist sin son, de fysiska skadorna har tvingat henne att sluta sitt tidigare arbete, och hon får gång på gång bevisa inför försäkringskassan och försäkringsbolaget att skadorna verkligen existerar.

Hon har en termin kvar innan hon är färdig personalstrateg. Sedan vill hon arbeta med personal- och rekryteringsfrågor. Också flytten till utbildningen i Uppsala för drygt ett år sedan var ett medvetet val. I Hjo skulle hon alltid vara den ensamma mamman som hade förlorat sitt enda barn.

- I början var det en hjälp att alla visste och brydde sig, senare blev det också ett hinder. Om jag gick osminkad in på ICA, så trodde folk att jag mädde dåligt, även om jag hade en bra dag. I Uppsala är jag mer anonym, samtidigt som jag har många vänner. Här är det inte konstigt att vara nästan 40 och ensamstående utan barn.

Fortfarande vet hon inte riktigt hur hon ska svara när någon frågar om hon har barn. Varken ja eller nej, stämmer ju riktigt med verkligheten.

Tidigare var behovet att skaffa ny familj med nya barn pockande starkt. Nu känns det annorlunda, visst vore det en

"Nu är jag vän med sorgen och känner glädje över våra åtta år tillsammans"

lycka om hon fick bli mamma en gång till, men om hon inte blir det, är det okej det också.

På många sätt känner sig Ulrika som en rik människa. Hennes grundtrygghet liksom förmågan att leva i nuet och att njuta av det lilla är oändligt mycket större än före olyckan. Hon har nära vänner, sina föräldrar, sin bror och sina två brorsbarn.

- När min bror nyligen sa till Edvard och Ville att jag inte hade barn blev de upprörda och sa: "Det har hon visst, hon har ju oss."

Lika mycket som de älskar sin faster, älskar Ulrika dem. Fast en kärlek tar inte bort en annan.

- Jag kan inte förstå, inte acceptera, inte tycka att det är okej att Jonathan är död. Men numera är jag vän med sorgen och känner glädje över de åtta åren vi hade tillsammans. Det är länge sedan jag hade en dålig dag, men det kommer. Då blir klumpen i magen tyngre. Jag håller emot, men när jag släpper fram sorgen så är det en befrielse. Ibland är jag nästan lycklig. ●

Skriv till oss
VILL DU OCKSÅ BERÄTTA
DIN HISTORIA I AMELIA?
Mejla på: red@amelia.se.
Döp mejlet:
Det hände mig